Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1853)

Citation: Houstrup, Jens Christian : ”BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1853)”, i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 316. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000086.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Houstrup, Jens Christian , *Breve fra og til C. Hostrup,*

C. Hostrup til L. Mynster.
1853

Kjære Ven!

Jeg var ikke saa tydsk, som jeg syntes dig. Af de to omtalte Stykker er der ikke kommet nye Oplag; hele Samlingen er en Forlægger-Spekulation, som egentlig ikke kommer mig ved. Med Hensyn til «Mester og Lærling», da er det, efter at have gaaet henved en Snees Gange i Træk i Casino, blevet henlagt, og vil et af de første Aar, naar det er blevet lidt glemt, blive taget frem igjen. Til den Tid ønskede jeg at omarbejde det. «Tordenvejr» har blandt Andre Fru Heiberg raadet mig til ved Lejlighed at omarbejde. Fremdeles maa jeg sige til min Undskyldning, at jeg lærer meget mere af en fornuftig Kritik over, hvad jeg har gjort, end af Raad og Vink med Hensyn til mine ikke udførte Planer. For Øjeblikket er jeg s. 317stærkt optaget. Jeg skriver nemlig, mellem os, paa et romantisk Lystspil i Shakspearsk Retning. Jeg var kjed af Hverdagshistorierne, og efter selv at have ført et meget bevæget indre Liv i de sidste Aar, trængte jeg til en Scene, hvor større Kræfter kom i Bevægelse, og en rigere Mangfoldighed af Stemninger kunde blive udtalte. Jeg arbejdede allerede, med indre Ulyst, paa et skikkeligt, borgerligt Lystspil, da en Samtale med en Ven, som fortalte mig et Motiv fra «Tusind og een Nat», paa een Gang viste mig, hvad det var, jeg havde Lyst til. Dagen efter var Planen færdig, og nu fjorten Dage derefter begynder jeg paa anden Akt. Er det godt? — er det slet? jeg har ingen Anelse derom, og kan ikke udtale mig om Plan, Karakterer o. s. v., men det river mig med, og det morer mig at komme rigtig ud af Stueluften. Mon ikke ogsaa netop den Blanding af Spøg og Alvor, som ligger i min Natur, gjør mig godt skikket til den Slags? Vi vil faae at see.

«Til Sæters», som jeg sender dig, er et temmelig svagt Stykke, som egentlig bliver baaret af en ganske heldig Anvendelse af nogle smukke Melodier. Claus Riis er nu Landmand; han tænker paa med det Første at kjøbe sig en Gaard.

«Ruth» er et meget svagt Stykke. Forfatteren har maaskee noget lyrisk Talent, skjøndt vistnok temmelig ubetydeligt, men det er ogsaa alt, der kan siges til hans Roes. Hauchs Kritik (under Mærket L.) i «Fædrelandet» var fuldkommen beføjet, s. 318og Heibergs Svar (i den Berlingske) er bygget paa en komplet Misforstaaelse af den. Det falder naturligviis aldrig en saa ideel Natur, som Hauch, ind at anprise en plat Naturalisme i Kunsten; men lyrisk Ordbram, istedetfor en umiddelbar Følelses-Udtalelse, kan ingen Stiil gjøre berettiget. For Resten er kloge Folk duperede af «Ruth», og Martensen skal være meget begejstret derover. Det er sørgeligt, hvor Folk har ondt ved at kjende Forskjel paa ægte Guld og Forgyldning. Du vilde, som jeg, ubetinget bryde Staven over dette Stykke. Lev vel, kjære Ven! Lad mig snart høre fra dig.

Din
C. Hostrup.